

Súd: Okresný súd Bánovce nad Bebravou
Spisová značka: 3T/81/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3216010214
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:OSBN:2017:3216010214.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bánovce nad Bebravou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.01.2017 samosudcom JUDr. Jurajom Valáškom, v trestnej veci proti obžalovanému Z. D., nar. 29.XX.XXXX v V. nad V., trvale bytom V. nad V., F. č. XXXX/XX, t. č. v J. C., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a iné, takto

rozhodol:

Obžalovaný obžalovaný Z. D., nar. XX.XX.XXXX v V. nad V., trvale bytom V. nad V., F. č. XXXX/XX, t. č. v J. C.

je vinný, že

1/od presne nezisteného času asi do 22.00 hod. dňa 15.7.2016 bez vodičského oprávnenia ako vodič riadil motocykel zn. Yamaha čiernej farby, typ 3DD, model DT XXXR, VIN: 3DD-001495, bez tabuľky s evidenčným číslom v obci P. na ceste III/1823 až po križovatke ciest III/1823 a 1843 v obci P. s 0,60 mg/l alkoholu v dychu, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín č.k. 3T/149/15-33 zo dňa 26.11.2015 s nadobudnutím právoplatnosti dňa 12.12.2015 odsúdený za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona aj na trest zákazu činnosti spočívajúci v činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 2 rokov

2/ dňa 15.07.2016 v čase po 22.00 hod. po tom, čo v obci P. na križovatke ciest III/1823 a 1843 skončila jeho jazda na motocykli zn. Yamaha čiernej farby, typ 3DD, model DT 125R, VIN: 3DD-001495, bez tabuľky s evidenčným číslom, na ktorom unikal hliadke Obvodného oddelenia PZ Bánovce nad Bebravou, ktorá ho prenasledovala a pokúšala sa ho dosiahnuť, sa rozbehol po štrkovej ceste k blízkemu poľu v úmysle i naďalej unikať pred policajtmí, a ani po opakovaných výzvach hliadky v zložení nadstrážmajster G. C. a podpráporčík L. F. zasahujúcich vo výkone služby, aby upustil od svojho konania, lebo inak budú voči nemu použité donucovacie prostriedky tieto nerešpektoval a v úteku pokračoval tým, že vbehol na pole, kde po prudkom otočení sa pokúsil udrieť príslušníkov PZ a po páde na zem kopal nohami, čím bránil v služobnom zákroku príslušníkom PZ

t e d a

v bode 1 obžaloby

-vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch odsúdený

-maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti

v bode 2 obžaloby

-použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa

-dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného

č í m s p á c h a l

v bode 1 obžaloby

-prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zákona

-prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona

v bode 2 obžaloby

-prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona

-prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, s prihliadnutím na § 38 ods. 4 Tr. zákona, § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona, na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 42 / štyridsaťdva / mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona súd odsúdeného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 4 Tr. zákona, § 36 písm. l) Tr. zákona, § 37 písm. h), m) Tr. zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 7 (sedem) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou podal dňa 25.11.2016 na Okresný súd Bánovce nad Bebravou obžalobu pod sp. zn. Pv 230/16/3301-75 na Z. D. nar. XX.XX.XXXX v V. nad V., pre v bode 1 obžaloby prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zákona v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona a v bode 2. obžaloby pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a, ods. 2 písm. a) Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v predmetnej obžalobe.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.01.2017 obžalovaný Z. D. po zákonom poučení vyhlásil v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe pod bodom 1. Následne boli obžalovanému položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, pričom obžalovaný na všetky otázky odpovedal "Áno". Po zistení stanoviska prokurátora a obhajcu obžalovaného, ktorí navrhli prijať vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo skutku uvedeného pod bodom 1. obžaloby, okresný súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, nevykoná. Obžalovaný sa zo skutku č. 2 uvedeného v obžalobe cítil byť nevinný. Dokazovanie bolo preto vykonané v rozsahu potrebnom pre stanovenie viny obžalovaného za konanie pod bodom 2. obžaloby a pre účely stanovenia primeraného trestu.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypovedal, že dňa 15.7 asi okolo 22.00 hod. na jeho motorke Yamaha čiernej farby, kt. nemá prihlásenú a nemá ani platnú ŠPZ, išiel smerom na Bánovce ako sa delí cesta smerom na Podlužany a je tam ľavotočivá zákruta, pribrzdil, policajná hliadka so zapnutými majákmi išla za ním, úmyselne do neho zozadu narazili, čoho dôsledkom spadol na zem, postavil sa zo zeme, odhodil svoju prilbu, ktorú v čase pádu mal na hlave. Bežal cca 50 metrov na pole. Počas toho, ako utekal, ho príslušníci PZ vyzývali, aby od svojho konania upustil, lebo budú použité donucovacie prostriedky, na výzvy nereagoval. Ako bežal po tej štrkovej ceste, vbehol na pole, kde ho jeden z príslušníkov podkopol, na čo sa následne otočil, chcel sa zdvihnúť zo zeme, vôbec nemetal rukami ani nohami. Potom ho nadstrážmajster G. C. chytil za tričko, pritom spoločne spadli spolu na zem, potom

pribehol F., resp. už tam boli obaja. F. mal lampáš v ruke a ním priestor osvetľoval. Obžalovaný bol potom otočený tvárou k zemi, niekto z nich mu kľakol na chrbticu a boli mu dané putá. O. nohami ani rukami, lebo bol spacificovaný a príslušníci PZ použili oni voči nemu bezprostredné donucovacie prostriedky a to údery, kopy, keď už bol spacificovaný. Začali ho kopat', udierať do oblasti tváre, čo je preukazované aj fotografiami z času prijímania do väzby. Podľa obžalovaného, poslednou ranou, kt. dostal do hlavy, pocítil C. aj prasknutie, čo oznámil F., kt. mu na to povedal, že má ísť na lekárske ošetrovanie a nahlásiť to ako pracovný úraz. Potom ho postavili zo zeme, dali do auta, privolali rýchlu zdravotnícku pomoc, odtiaľ išiel za eskortovania hliadky do FN nemocnice Trenčín, kde mu zašivali hlavu a dali krém na podliatiny a škrabance. Nemal ani úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, alebo tento ohroziť. Na otázky uviedol, že v čase skutku mal 1,2 promile alkoholu v krvi. K svojej polohe pri údere do hlavy uviedol, že vtedy ležal na zemi otočený smerom tvárou k zemi s rukami v putách za chrbtom, nohami sa nebránil, nekopal, chcel sa postaviť, na čo ho príslušník C. udrel päťou do hlavy na pravú stranu temena hlavy. Potom následne pošk. C. povedal F., že má niečo s prstom. Zranenie prsta sa pošk. C. mohlo stať aj v čase, keď spolu spadli na zem, ale F. to oznámil až potom. F. pošk. C. potom odťahoval od obž. aby ho už nebil a slovne ho upokojoval.

Z trestnej činnosti v bode 2 obžaloby je obžalovaný usvedčovaný čiastočne jednak svojou výpoveďou, ale predovšetkým výpoveďami svedkov G. C. a L. F. v spojitosti so závermi znaleckého dokazovania z odvetvia chirurgia, zápisnicou z ohliadky miesta činu a fotodokumentáciou z miesta činu, podporne aj zápsmi o dychovej skúške ostatnými vykonanými listinnými dôkazmi.

Svedok poškodený G. C. po zákonom poučení na hlavnom pojednávaní dňa 04.01.2017 vypovedal, že 15.7 vo večerných hodinách, asi okolo 22.00 hod potom ako obž. padol z motorky, sa za ním rozbehol aj s veliteľom hliadky, kt. bol Senčík, počas toho ho vyzývali, nech zastaví, on tomuto neuposlúchol, prebehol za bytovky na nejakú roľu, tam ho F. dobehol a chytil ho, on ho chytil za tričko, na čo sa obž. otočil a začal sa oháňať rukami asi sa chcel vytrhnúť, kládol aktívny odpor, svedok poškodený to nebral, že by chcel priamo niekoho udierať. On bol vtedy asi 2 metre vzdialený, skôr to bral ako útok na svedka F.. Následne obžalovaného chytil okrem svedka F. aj svedok poškodený. Následne svedok poškodený a obžalovaný spadli na zem. asi na bok, obž. sa stále bránil zatknutiu, snažil sa ujsť, snažil sa opätovne postaviť zo zeme, pritom hýbal, resp. kopal nohami, svedok poškodený sa pritom zrazil rukou o jeho koleno, týmto si mohol spôsobiť uvedené zranenie, vtedy mal poškodený ruku zovretú v päst'. F. poškodený nevie vyhodnotiť, či sa obžalovaný vtedy pokúšal vstávať zo zeme keď došlo kontaktu s jeho rukou, alebo išlo o úmyselný útok. Toto bol moment keď pocítil prvý krát bolesť v ruke, túto pocítoval aj následne počas zásahu. Nevylučuje, že počas zásahu došlo z zhoršeniu jeho zranenia. Moment vzniku zranenia nevie presne popísať, nakoľko bola tma, lampáš mal na opasku. Následne F. obžalovanému sadol, resp. prichytil nohy a svedok poškodený mu chytil ruky a spoločne ho spúťali. Potom prišla druhá hliadka, svedok poškodený išiel na ošetrovanie a druhá hliadka obžalovaného eskortovala. K svojmu zraneniu uviedol, že utrpel zlomenie piatej kosti záprstnej na malíčku, PN bol 50 dní, ruku mal v sadre celkom zhruba dva týždne a znehybnenú po druhú operáciu t.j. cca 25 dní. Svedok poškodený poprel, že by obžalovaného udieral do hlavy, pričom k zraneniu obžalovaného na hlave uviedol, že tieto mohli vzniknúť pri páde obžalovaného ako aj pri jeho zakľaknutí, nakoľko bol orientovaný tvárou nadol.

Svedok L. F. po zákonom poučení na hlavnom pojednávaní uviedol, že skutok sa stal 15.7 asi okolo 10 hodiny večer, snažili sa predtým obž. dva krát zastavovať, pričom on na výzvy nereagoval, potom došlo k dopravnej nehode, kde on im motorkou poškodil vozidlo, on padol, keďže po nehode nezvládol riadenie. Obžalovaný si následne zhodil prilbu a začal utekať za bytový dom na pole. Svedok s poškodeným ho začali prenasledovať s tým, aby on upustil od svojho konania, inak budú voči nemu použité donucovacie prostriedky. Obžalovaný neuposlúchol, stále utekal, svedkovi sa ho na poli podarilo dobehnúť, odhadil lampáš a chytil ho za tričko. Obž. sa otočil, snažil sa ich napadnúť, kládol aktívny odpor, išiel proti nim, snažil sa ich udrieť rukami zovretými v päst'. Obž. potom s kolegom G. padol na zem. Po páde došlo k útoku zo strany obžalovaného tým, že kopol ho do ruky a to kolenom, čo svedok osobne videl, neskôr však uviedol, že nevie v akej polohe bol obž. a poškodený v čase, keď malo dôjsť k jeho zraneniu. Počul však puknutie a poškodený zakričal. Puknutie počul keď už boli na zemi alebo keď padali. Obžalovaný kládol aktívny odpor aj po tomto momente. Potom dochádzalo k pacifikovaniu obžalovaného, svedok ho chytil za nohy, pacifikovanie trvalo asi dve minúty. Svedok poprel, že by obž. udierali aj potom, čo padol na zem. Svedok na otázky uviedol, že zo zranení obž. si pamätá zranenie na hlave. Poprel, že by poškodený udrel obžalovaného do temena hlavy päťou. Uviedol, že poškodený mu zranenie oznámil počas zásahu aj po ňom.

Znalec MUDr. Jozef Malý po zákonom poučení na hlavnom pojednávaní vypovedal, že na záveroch znaleckého posudku zotrúva. Pri vypracovaní posudku u poškodeného G. C. čo sa týka jeho zranenia zo dňa 15.7.2016 vychádzal hlavne zo zdravotnej dokumentácie poškodeného, pričom zistil, že poškodený dňa 15.7.2016 utrpel zlomeninu piatej záprstnej kosti pravej ruky s posunom úlomkov. Charakter ako aj lokalizácia tohto zranenia pošk. nasvedčujú tomu, že na vonkajšiu teda malíčkom strany pravej ruky pôsobilo tupé násilie, eventuálne tupo oblé násilie s veľkou intenzitou a prudkosťou, v dôsledku čoho došlo k vzniku zranenia poškodeného, kt. spočívalo vo vzniku zlomenej piatej záprstnej kosti pravej ruky pod jeho hlavičkou s posunom úlomkov. Charakter ako aj lokalizácia zranenia pošk. nasvedčujú pre jeho vznik pôsobením vonkajšieho aktívneho mechanického násillia a k tomu mohlo dôjsť pri fyzickom napadnutí poškodeného inou osobou, napríklad prudkým kopnutím nohou - kolenom do pravej ruky poškodeného v oblasti malíčka, najpravdepodobnejšie v polohe ležiacej poškodeného na zemi. Okrem aktívneho pôsobenia môže vzniknúť takého zranenie aj pasívnym pôsobením napríklad úderom pästou o tvrdý predmet povrchu ako stena, taktiež v prípade úderu do hlavy, do hornej končatiny pri jej obrannom postavení ako aj do dolnej končatiny v oblasti kolena prípadne pádom na zovretú päšť. Pri vzniku zranenia pádom by sa muselo jednať o pád na tvrdý podklad na zem, podlahu, takéto zranenie pri páde na poranú zem je vysoko nepravdepodobné. Zranenie by mohlo vzniknúť aj pri kontakte nohy obžalovaného v s rukou poškodeného pri vstávaní ak pri vstávaní intenzita pohybu nohy by bola väčšia. Poškodený vznik zranenia zaregistroval okamžite a vedel ho vyhodnotiť ako závažnejšie zranenie, s rukou bol poškodený schopný manipulovať, avšak schopnosť manipulácie alebo schopnosť používať ruku musela byť ovplyvnená jednak prežívanou bolesťou a taktiež obmedzením hybnosti v prste - malíčku.

Čo sa týka charakteru zranenia poškodeného, vzhľadom na dĺžku liečby a PN u poškodeného, kt. trvala od 15.7.2016 do 12.9.2016 možno zo súdnolekárskeho hľadiska zhodnotiť zranenie poškodeného ako úraz ťažký. Čo sa týka obmedzenia na bežnom spôsobe života poškodeného v súvislosti so zranením, podľa zdravotnej dokumentácie poškodeného, z kt. vyplýva, že pošk. mal znehybnenú pravú ruku v sadrovom obvaze od 15.7.2016 do 8.8.2016 čo je 25 dní, teda vzhľadom na uvedené je možné usudzovať, že v obvyklom spôsobe života bol závažne ovplyvnený v dĺžke znehybnenia končatiny, t. j. uvedených 25 dní vrátane rehabilitácie 2-3 týždne, teda celkovo do 6 týždňov. Či zranenia zanechali u poškodeného trvalé následky bude možné posúdiť po uplynutí jedného roka po vzniku úrazu. Vzhľadom na neskoršie správy o dĺžke závažného obmedzenia života má za to, že je na mieste charakterizovať úraz ako ľahký aj vzhľadom na neexistenciu komplikácii v priebehu liečby.

Zo znaleckého posudku č. 77/2016 znalca MUDr. Jozefa Malého (č.l. 100-110) vyplývajú obdobné skutočnosti, ako závery ním prezentované na hlavnom pojednávaní, s tým, že tieto boli jednak pri výsluchu znalca v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní popravené vzhľadom na novo zabezpečené správy o priebehu liečenia zranenia v tom smere, že zranenie vzniklé u poškodeného je charakteru ľahkého zranenia.

Zo zápisnice o ohliadke miesta činu a pripojenej fotodokumentácie (č.l. 136-144) vyplýva jednak charakter miesta, ku ktorému ku konaniu pod skutkom 2 obžaloby došlo. Ide o verejne dostupné priestranstvo, v tesnej blízkosti zastavaného územia obce (na č.l. 142 vidno aj domovú zástavbu) pričom na mieste činu sa nachádzalo pole, pričom na uvedenom mieste nie je badať žiadne externé zdroje osvetlenia, bez osvetlenia je tak možnosť vizuálneho pozorovania značne zhoršená.

Zo zápisov o vykonanej skúške je zrejmé (č.l. 158), že obžalovaný bol v čase spáchania skutkov pod vplyvom alkoholu s približne 0,60 mg/l alkoholu v krvi.

Z trestného rozkazu OS Trenčín sp. zn. 3T 149/2015 (č.l. 181-182) je zrejmé, že obžalovaný bol okresným súdom v Trenčíne uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 300,- € a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dva roky. Rozhodnutie sa stalo právoplatne 12.12.2015.

Z evidenčnej karty obžalovaného ako účastníka cestnej dopravy (č.l. 164) je zrejmé, že tento nemá vodičské oprávnenie, pričom už hore uvedeným trestným rozkazom mu bol uložený trest zákazu činnosti

viesť motorové vozidlá za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona vo výmere dva roky.

Z rozhodnutí súdov (č.l. 183-190) vyplýva, že obžalovaný bol rozsudkom okresného súdu Topolčany č.k. 1T/149/2011-87 uznaný za vinného (pri zrušení trestného rozkazu OS PE sp. zn. 2T 96/113 vo výroku o vine aj treste) z pokračovacieho zločinu krádeže podľa 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. c) Tr. zákona sčasti vo forme spolupáchateľstva a v časti v štádiu pokusu, pričom mu bol uložený nepodmienečný trest vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu z minimálnym stupňom strázenia. Uznesením OS BA 1 zo dňa 27.11.2013 bolo rozhodnuté, že obžalovaný bol z priameho výkonu trestu odňatia slobody uloženého hore uvedeným rozsudkom a rozsudkom OS TN sp. zn. 1T/48/2011 (trest 14 mesiacov) prepustený, pri súčasnom uložení skúšobnej doby v trvaní 4 rokov a nariadeným probačným dohľadom, počas ktorého sa mal podrobiť soc. výcviku.

Zo správy mesta Bánovce nad Bebravou (č.l. 191) vyplýva, že obžalovaný nie je v mieste bydliska bližšie hodnotený, konštatované je iba porušenie zákona pre ochranu nefajčiarov zo dňa 7.3.2011. Do projektov mesta a aktivačných prác obžalovaný zapojený nie je.

Z odpisu registra trestov u osoby obžalovaného (č.l. 192-194) je zrejmé, že tento bol doposiaľ 9 krát súdne trestaný, pričom v jednom prípade sa na jeho osobu hľadí, ako keby nebol odsúdený. V prevažnej miere bola v minulosti tr. činnosť u obžalovaného majetkového charakteru. Jednalo sa o úmyselnú trestnú činnosť, pričom v 7 prípadoch sa ods. podrobil priamemu výkonu trestu odňatia slobody.

Z lekárskech správ a fotodokumentácie z ÚVV Ilava k zdravotnému stavu obžalovaného v čase jeho prijatia do výkonu väzby (č.l. 274-286, 298-300) je zrejmé, že tento mal tržnú ranu vo vlasovej časti hlavy a taktiež boli u neho viditeľné krvné podliatiny v oblasti tváre resp. v okolí očí.

Z uznesenia sekcie kontroly a inšpekčnej služby úradu inšpekčnej služby MV SR (č.l 291-297) bol zistený, že podanie obžalovaného, pre podozrenie zo spáchania zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom mučenie a iné neľudské a kruté zaobchádzanie, ktorého sa mali dopustiť príslušníci OOPZ Bánovce nad Bebravou, tým, že mali do obžalovaného pri jeho jazde na motocykli YAMAHA naraziť a následne po prenasledovaní do neho udierať a kopať, bolo odmietnuté, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania, alebo na odloženie veci.

Z vykonaného dokazovania k vine za skutok v bode 2 obžaloby na hlavnom pojednávaní a zhodnotenia dôkazov jednotlivo a vo vzájomnom súhrne súd zistil skutkový stav tak, ako je uvedený v príslušnej výrokovej časti tohto rozsudku. V priebehu hlavného pojednávania obžalovaný vinu zo skutku č. 2 obžaloby v celom rozsahu popieral, avšak napriek jeho výpovedi, podľa ktorej v priebehu skutku sa nohami ani rukami vôbec nezaháňal, na príslušníkov PZ neútočil maximálne sa chcel postaviť zo zeme, súd neuveril. V tejto časti bola jeho výpoveď v podstate v priamom rozpore s výpoveďami oboch príslušníkov PZ, t.j. poškodeného C. a svedka F., ktoré boli v časti popisu konania obžalovaného po tom, čo ho pri úteku dobehla uvedená hliadka v popise jeho aktívneho odporu kopaním a zaháňaním sa na príslušníkov PZ zhodné. Súd tu prihliadal aj na skutočnosť, že v danom momente bol obžalovaný pod vplyvom alkoholu. Aj keď poškodený v istej časti výsluchu na hlavnom pojednávaní uvádza, že obžalovaný možno nechcel poškodeného a svedka udierať, iba sa zaháňal a snažil sa vytrhnúť súd toto považoval za ničím nepreukázané. V prípravnom konaní dňa 16.7.2016, t.j. s krátkym časovým odstupom od skutku sám poškodený jednoznačne uvedené konania popísal ako útok na hliadku PZ, čo je zhodné posúdenie konania obžalovaného ako útok na hliadku PZ. Rovnako ho vyhodnotil aj svedok F., ktorý jednoznačne ako osoba, ktorá v danom momente bola k obžalovanému bližšie konštantne popisovala, že obžalovaný urobil pohyb smerom k nim (nie od nich ako by to zodpovedalo snahe o útek) a zahnal sa na neho rukami, t.j. fyzicky na neho zaútočila. Z výsluchu svedka F. aj poškodeného vyplýva, že obžalovaný sa bránil realizácii donucovacích prostriedkov aj po jeho páde na zem, pričom aj v tejto pozícii používal kopy nôh tak aby zabránil realizácii služobného zákroku. Takéto jeho konanie jednoznačne či už v čase pred pádom obžalovaného na zem, ale aj po jeho páde možno odlíšiť od mimovoľných pohybov končatín pri páde, obranných a reflexívnych pohybov, pričom obžalovaný sa jednoznačne takouto fyzickou aktivitou snažil úmyselne pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, pričom cieľom jeho činnosti bolo zabrániť vykonaniu služobného zákroku príslušníkmi PZ, t.j. bola daná vôľa pôsobiť na výkon ich právomoci verejného činiteľa a za účelom dosiahnutia tohto cieľa použil fyzickú silu vo forme kopov a úderov, ktoré aj keď nedošlo k zasiahnutiu príslušníkov PZ smerovali k

zabráneniu dokonania služobného zákroku. Z lekárskeho správ a následného znaleckého dokazovania z odvetvia zdravotníctva vyplýva, že počas predmetného zákroku poškodený utrpel zlomeninu piatej záprstnej kosti pravej ruky s posunom úlomkov, pričom vzhľadom na priebeh rekonvalescencie znalec pri jeho dopytí, ako aj na hlavnom pojednávaní toto utrpené zranenie hodnotil ako ľahké, čo zodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu uvedeného v obžalobe. V priebehu hlavného pojednávania však sudca primárne z výpovede poškodeného, o ktorého dôveryhodnosti nemal dôvod pochybovať mal za dané, že k vzniku tohto zranenia, ktoré malo odôvodňovať použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa nedošlo takou činnosťou obžalovaného, za ktorú by mohla byť obžalovanému pričítaná trestnoprávna zodpovednosť. Podľa § 18 písm. a) Tr. zákona súd na priťažujúcu okolnosť alebo na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, sa prihliadne, ak ide o ťažší následok, aj vtedy, keď ho páchatel zavinil z nedbanlivosti, ak tento zákon nevyžaduje aj v tomto prípade zavinenie úmyselné. V danom prípade úmyselné zavinenie pre naplnenie skutkovej podstaty nie je zákonom vyžadované napriek tomu musia byť naplnené predpoklady nedbanlivostného konania. Trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, alebo nevedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol. Súd pri hodnotení momentu a okolností vzniku zranenia vychádzal jednak zo skutočnosti, že v danom momente boli na mieste činu zlé pozorovacie podmienky (v čase po páde sa poškodený s jeho lampášom na opasku nachádzal na zemi a svedok F. odhodil svoj lampáš na zem už v skoršom momente). Taktiež vychádzal zo skutočnosti, že práve poškodený je osobou (ktorá aj podľa znalca) vie jednoznačne a presne identifikovať moment vzniku takéhoto zranenia. Pokiaľ poškodený sám uviedol, že k zraneniu došlo v momente po ich spoločnom páde s obžalovaným na zem a ku kontaktu medzi jeho päťou a nohou poškodeného došlo v čase keď sa poškodený iba snažil vstať, nemožno v takomto prípade podľa názoru súdu pričítať trestnoprávnu zodpovednosť za ťažší následok obžalovanému. V danom momente nemohol vedieť, že jeho pohybom nohy pri stávaní sa zo zeme spôsobí pri kontakte s poškodeným u poškodeného zranenie a ani nie sú u neho také okolnosti, pre ktoré to vedieť mal a mohol. Súd iba na okraj poukazuje, že z výsluchu obžalovaného ani svedkov nevyplývalo, že by obžalovanému bola adresovaná výzva, aby sa zo zeme nestaval, čím v podstate takýmto konaním (stávaním sa zo zeme) ani samotnému zákroku príslušníkov PZ vedome nebránil. Súd síce vyhodnocoval v danom prípade aj verziu svedka F., ktorý ako moment vzniku zranenia u poškodeného uvádzal úmyselný kop obžalovaného do poškodeného, avšak pri danej skutočnosti považoval za potrebné prihliadať jednak na zlé vizuálne podmienky na danom mieste (kde sám uvedený svedok F. pri popise tohto momentu uviedol, že nevie v akej vlastnej polohe voči sebe poškodený s obžalovaným vôbec boli) a skutočnosť, že v danom momente mal počuť puknutie (čo skôr súd považoval o zachytenie súčasti zvyškov porastu na mieste činu - čo zodpovedá zápisnici o OMČ a nie zlomeniu kosti). Súd pri takýchto okolnostiach a pochybnostiach z nich vyplývajúcich nemal za jednoznačne preukázané, že zranenie vzniklé u poškodeného bolo spôsobené úmyselným, alebo nedbanlivostným konaním obžalovaného v čase konania, ktorým sa snažil pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Súd preto v časti trestného činu útoku na verejného činiteľa obžalovaného uznal za vinného iba podľa § 323 ods. 1, písm. a) Tr. zákona, t.j. iba v časti v ktorej o trestnej zodpovednosti obžalovaného súd nemal pochybnosti. Súd posudzoval aj dané konanie obžalovaného aj ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), nakoľko z ohľadky miesta činu je zrejmé, že ku skutku došlo na verejne prístupnom mieste v blízkosti obydľí (zachytených aj vo fotodokumentácii k ohliadke miesta činu na č.l. 143) a to tým, že sa dopustil výtržnosti vo forme napadnutia príslušníkov PZ, keď konanie obžalovaného, ktoré mal za preukázané pri prečine útoku na verejného činiteľa jednoznačne napĺňa aj znaky napadnutia predvídané pri prečine výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Konanie obžalovaného v skutku 2 teda súd považoval za prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1, písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Súd považoval konanie obžalovaného za úmyselné, pričom ovládacie a rozpoznávacie schopnosti u obž. neboli dotknuté. Obžalovaný konaním v skutku 2 zasiahol jednak do záujmu spoločnosti na ochrane pokojného občianskeho spoluzitia ako aj do záujmu na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa. Závažnosť z pohľadu oboch trestných činov súd považoval za väčšiu ako nepatrnú.

Súd preto uznal obžalovaného za vinného vzhľadom na prijatie vyhlásenia o vine obžalovaného ku skutku č. 1 obžaloby za v bode 1 obžaloby prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona a v časti skutku 2.z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa

§ 323 ods. 1, písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Súd pri úvahe o druhu trestu a jeho výmere vychádzal najmä zo všeobecných zásad uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona, z účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona a s prihliadnutím na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Súd u obžalovaného nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť, naopak prihliadol na priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a m) Tr. zákona, t.j. že obžalovaný už bol v minulosti za trestný čin odsúdený a spáchal viac trestných činov. Súd vzhľadom na hore uvedené bol toho názoru, že by v danom prípade prevažoval pomer priťažujúcich okolností. V danom prípade trestný čin najprísnejšie trestný podľa § 41 ods. 1 tr. zákona pre účely ukladania úhrnného trestu bol prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona, kde základná trestná sadzba je v rozsahu 1-5 rokov. Súd následne v súlade s § 38 ods. 4 Trestného zákona stanovil hranice trestnej sadzby v rozsahu 28 mesiacov až 5 rokov vzhľadom na zvýšenie zákonom ustanovenej dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu pre prevahu priťažujúcich okolností. U osoby obžalovaného sa jedná o osobu, ktorá bola v minulosti viac krát súdne trestaná a boli u nej vykonané aj tresty spojené s odňatím slobody, pričom predmetných trestných činov sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a preto podľa názoru súdu neprichádzalo do úvahy nielen uloženie podmieneného trestu ale ani alternatívneho trestu. Súd preto rozhodol, že obžalovaný má v súlade s ust. § 48 ods. 2 písm. b) trest odňatia slobody vykonať a to v ústave so stredným stupňom stráženia (nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin). Súd vzhľadom na početnosť trestných činov, za kt. súd obžalovaného odsudzoval, na poznatky o jeho osobe a postoj k trestnej činnosti mal za to, že je na mieste uložiť obžalovanému trest pri strede trestnej sadzby, pričom sa mu javil primeraný trest vo výmere 42 mesiacov (3 a pol roka). Nakoľko súd v časti skutku 1 obžalovaného odsudzoval za trestný čin spojený s vedením motorového vozidla súd obžalovanému ukladal aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa už v minulosti dopustil trestného činu podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona súd mu v súlade s ust. § 61 ods. 1 ukladal trest v hornej polovici trestnej sadzby (5,5 - 10 rokov). Súd pri ukladaní trestu zákazu činnosti takisto prihliadal na prevahu priťažujúcich okolností, ktoré boli obdobné ako to bolo uvedené aj pri treste odňatia slobody aj keď v tomto prípade súd vzhľadom na jeho postoj k tejto časti trestnej činnosti mal za dané, že sú splnené aj podmienky na priznanie poľahčujúcej okolnosti vo forme doznania a oľutovania trestných činov. Napriek tejto okolnosti naďalej súd vzhliadol v danom prípade prevahu priťažujúcich okolností. Súd po zvýšení upravenej dolnej hranice upravenej trestnej sadzby o 1/3 na 7 rokov - 10 rokov mal za dostatočný trest zákazu činnosti aj na dolnej hranici zvýšenej upravenej trestnej sadzby.

Poškodený si v konaní nárok na náhradu škody neuplatnil preto súd o tomto nároku nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bánovce nad Bebravou do 15 dní odo dňa jeho oznámenia. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.